

Ο ΔΑΝΔΗΣ

Ο Ν ἥρωά μου
ἢ Ζωολογία
κατατάσσει
ἀπροκαλύ-
πτως εἰς τοῦς
βασιλεῖς τῆς
κτίσεως, ἐκτὸς
ἀνπαράδεχθῶ-
μεν ὅτι ὁ στοι-
χειοθέτης τῆς

Δημιουργίας — ὁ Θεὸς — διέπρᾳξεν ἐξ ἀπροσεξίαις
παρόρραμα. Ἐν τούτοις, εἶνε ὁπωσοῦν ἄν-
θρωπος, μὲ δύο — μόνον — πόδας, μὲ δύο αὐ-
τιά, μὲ δύο μάτια καὶ μίαν γλῶσσαν, ἢ μᾶλ-
λον δύο, διότι γνωρίζει ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς
καὶ τὴν παγκόσμιον γλῶσσαν τῶν νευμάτων.
Ἡ κεφαλὴ τοῦ θά ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς
ἀλλαταποθήκη, ἐνῷ ἐφρόντιζε κατὰ τὴν νεανικήν
τοῦ ἡλικίαν ὁ διδάσκαλος νὰ τῷ ἐπέξῃγει
μᾶλλον πρακτικῶς τὸ περὶ τοῦ ξύλου τῆς
γνώσεως κεφάλαιον τῆς Ἰερᾶς ἱστορίας. Ἐν
τούτοις, παίζει φοβερὸν ρόλον παντοῦ: εἰς τὰ
σχολία, εἰς τοῦ Ζαχαράτου τοῦς κύκλους, εἰς
τὰς συναυλίας, ὅσας ἐξιδίως συχνάζουν οἱ Βχ-
σιτεῖς, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὰ πικ - νικ γνωστῶν
οἰκογενειῶν, εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖα, εἰς τὴν
δενδροστοιχίαν, ὡς ἐπίδοξος κληρονόμος με-
γαλῆς ἐνὸς ἀκλήρου θεοῦ τοῦ περιουσίας, εἰς βάρ-
ρος τῆς ὁποίας ἐκδίδονται σωρηδὸν αἱ συναλλαγ-
ματικαὶ καὶ θεμελιούνται τὰ δάνεια. Ὅλαι αἱ
κοινωνικαὶ τάξεις ἀπὸ τοῦ λούστρου μέχρι τοῦ
Γιγνάνκη, τοῦ Κασδὸν καὶ τοῦ ἀτυχοῦς οἰκο-
δεσπότου του ἔχουν ὑπαχθῇ εἰς τὸν βαρὺν ζυ-
γὸν τῶν ἐπὶ πιστώσει παροχῶν ἐπ' ἐλπίδι μελ-
λούσης ἀποδημίας εἰς τὸν ἄλλον κόσμον τοῦ
πολυσεβάστου θεοῦ, ὅστις ἐν τούτοις, εἰς τὸ
πεῖσμα ὅλης αὐτῆς τῆς πολυπληθοῦς χορείας,
ἀποδημεῖ πάντοτε εἰς... Εὐρώπην πρὸς ἀπο-
κατάστασιν τῆς... ὑγείας του. Αὐτὴ δ' ἀκρι-
βῶς ἢ πλησμονὴ τῆς ὑγείας τοῦ θεοῦ ἐπέφε-
ρεν ἐπ' ἐσχάτων τὴν ἀναστολὴν τῶν δανείων
τοῦ ἀνεψιοῦ. Ἐν τούτοις, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε τέ-
λειος τύπος δανδῆ.

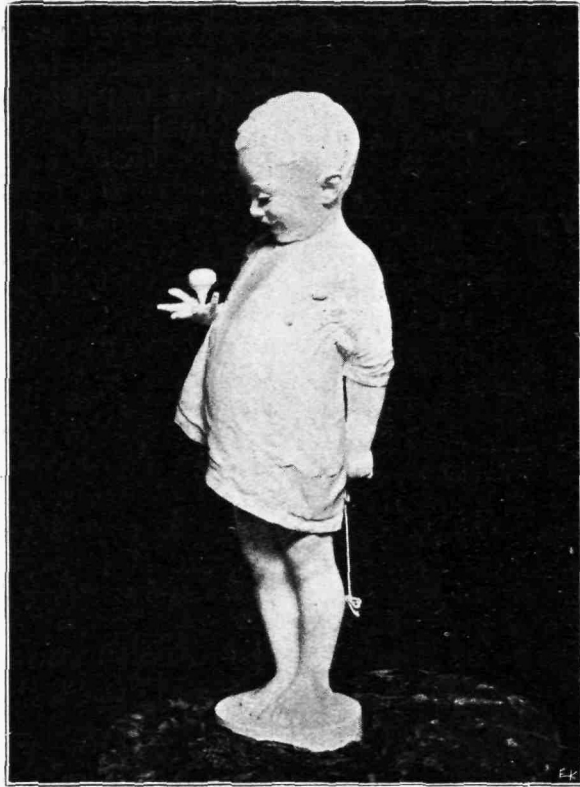
Προσέξατέ τον ὅταν διαβαίνει· ἐὰν ἔχετε μά-
λιστα ὄρεξιν νὰ γελάσητε, παρακολουθήσατέ
τον. Ἀπὸ τοῦ λεπτεπιλέπτου ρύγχους τῶν λου-
στρινιῶν του μέχρι τοῦ πλαστοῦ πένθους τοῦ
πίλου του, θὰ παραστῇ πρὸ ἡμῶν εἰς τέλειος
τύπος εὐγενοῦς κωμικοῦ. Κόμη χωριζομένη δι-
πλωματικώτατα ὀπισθεν μέχρι τοῦ ἀνέχενος δι'
εὐθείας γραμμῆς, μάτια μικρά, κουτοπόνηρα, ὁ-

ταν δὲν εἶνε... νυσταγμένα — ὅπερ συνηθέ-
στατον. Εἰς πρὸ τῆς ὁποίας καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπο-
στόλης θὰ ὡμολόγῃ πανδημῶς πλήρη ἀνικανό-
τητα διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ μῆκος τῆς. Φέρει
κατὰ δεκαπενθημερίαν μονύελον, τὸν ὁποῖον θέ-
τει εἰς τὸ δεξιὸ μάτι, ὅταν λησμονήσῃ καὶ δὲν
τὸν θέσῃ εἰς τὸ ἀριστερόν. Οἱ μυστακὲς τοῦ πολ-
λάκις διελθόντες διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τοῦ...
κουρέως του, εἶνε δύο ἄγκιστρα ἀπὸ τῶν ὁποίων
ἔχει τὴν πεποιθήσιν ὅτι θὰ συλληφθῇ ἢ περι-
πόθητος νύμφη. Τόπον κεφαλῆς ἐπέχει μία ὀγ-
κώδης κολοκύνθη, θέσιν δὲ βάρους δύο ἀεικί-
νητοι τηλεγραφικοὶ στύλοι, παρ' οἷς ἀντὶ συρ-
μάτων θὰ συναντησῇτε — ἐν περιπτώσει ἀπο-
καλυπτηρίων — τεταμέναις ἀρτηρίαις. Ἀριστερᾷ
φέρει ἓνα σπόγγον αἰωνίως καὶ ρυθμικῶς ἀνα-
παλλόμενον, ἐξῆξ δὲ θυλάκιον, κειότερον καὶ
αὐτῆς τῆς κεφαλῆς του. Ἡ περιβολὴ τοῦ εἶνε
μέλαινα ἐκ προμελέτης, ὁ λαίμοδετης ἔχει τὸ
χρῶμα τῆς ἐντροπῆς — σκεφθῇτε ὅτι οὐδέποτε
ἀγοράζει τοῖς μετρητοῖς, — τὰ δὲ γάντια του,
χρώματος ἀνοικτοῦ, οὐδέποτε ἐννοσύν ν' ἀποχω-
ρισθῶν τῶν χειρῶν του· νομίζει τις ὅτι μὲ
αὐτὰ ἐξῆλθε τῆς μητρικῆς κοιλίας. Ἀνθὴ πάν-
τοτε νωπὰ θάλλουν εἰς τὴν κομβιοδόχην του,
περὶ τῆς ἀνελλιπούς δ' αὐτῶν προσκαρτήσεως
δύνανται ἀσφαλῶς νὰ σῶς πληροφορήσων τὰ
λαβεῖν τοῦ βιβλίου τοῦ ἀνθοπώλου.

Τὸ ὡρολόγιόν του πιστῶς ἀκολουθοῦν τὰς
ἐγκεφαλικάς του προόδους εἶνε διαρκῶς χαλα-
σμένον· ἔχει ἐν τούτοις χάρις εἰς αὐτὸ μίαν
πρόχειρον πάντοτε πρόφασιν διὰ νὰ ἀργοπορῇ
εἰς τὰ rendez - vous του. Ἡ ῥάβδος τοῦ εἶνε
ἔθνος κατὰ τό... χρῶμα. Διὰ νὰ τελειώσῃ
ἢ περιγραφὴ αἰσθάνομαι τὸ καθήκον νὰ ὑπο-
μνήσω ὅτι φέρει καὶ ἀδαμάντινον δακτυλίδιον,
ὅπερ κατὰ κυριότητα μὲν ἀνήκει εἰς μίαν πα-
λαιὰν φίλην του, τὸ νέμεται δὲ ἤδη αὐτὸς κα-
θὰ τὸ νέμεται, μέχρι συντελείας τῶν ψευδο-
λογιῶν του.

Ὁ πατὴρ τοῦ ὑπῆρξεν ἀγωνιστής, θραύσας
καὶ οὗτος, ἀνευ ἀντιστάσεως, ἓνα φανὸν τῆς πρω-
τευούσης κατὰ τὴν Μεταπολίτευσιν, ἢ δὲ μήτηρ
του, ἀγαθὴ γυναικοῦλα, εἶνε ἀδελφὴ ἐνὸς ἐν
Ρουμανίᾳ μεγαλεμπόρου σαγμάτων· βλέπετε,
ὅτι αἱ οἰκογενειακαὶ παραδόσεις εὗρον τελείαν
ἐνσάρκωσιν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ θεοῦ του.

Ἐν τούτοις, προκαλεῖται διὰ διπλωμάτης,
διότι ἄλλως οὔτε τὸ πένθος τοῦ πῖλου, οὔτε ὁ
μονύελος, οὔτε ἡ ὀπισθία τῆς κόμης αὐλάξ θὰ
εἶχον λογόν. Αἱ φιλοδοξίαι τοῦ φθάνουν ἐνίοτε
μέχρι τοῦ χαρτοφυλακείου τοῦ ὑπουργείου τῆς
Παιδείας, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἴσως τὸν διδάσκαλόν
του· αἱ ἰδέαι του μετέχουν ἀκράτου κοινοκτη-
μοσύνης, τὰ δὲ αἰσθήματά του δὲν ἔχουν οὔτε
ἀρχήν, οὔτε τέλος. Ὡς πρὸς τὰ δάνεια μιμεῖται
τὴν πατρίδα του, ὁ δὲ προϋπολογισμὸς τοῦ εἶνε

FRANS JORIS

Παιδική απόλαυσις

φωτοτυπία τοῦ Ἑλλ. προϋπολογισμοῦ. — Τελευταία λεπτομέρεια: Σκέπτεται νὰ μάθῃ καὶ ποδήλατον διὰ νὰ μὴ εἶνε ἐκπρόθεσμος εἰς τὰς μετὰ τῶν δεσποινίδων συνεντεύξεις του. . .

Προσποιεῖται πάντοτε ὅτι εἶνε βιαστικός — ἂν καὶ περιπατεῖ πολὺ ἀργά, ὡς ἐκκρεμὲς ὥρολογίου — καὶ ὅτι αἰωνίως ἔχει ἐργασίας. Αἱ δὲ ἐργασίαι του εἶνε αἱ ἐξῆς: Θὰ ἐγερωθῇ τῆς κλίνης τὴν 10 1)2 π. μ. Θὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Ζαχαράτου, ὅπου θὰ παίξῃ μπιλλιάρδο ἢ θ' ἀναγνώσῃ ἔστην ξένα: ἐφημερίδας, ἐνῶ ἐὰν ᾔτο εὐσυνείδητος θὰ ἐξομολογεῖτο ὅτι πέραν τῶν ἀνωμυιῶν τῆς Γαλλ. γραμματικῆς ἢ σπουδῇ του δὲν ἐφθασε· οὐχ ᾔττον ψελλίζει εὐκαιρίας τυχοῦσης τοῦς τετριμένους χαιρετισμοὺς γαλλιστί, ἐπίσης δὲ γαλλιστί ἔχει τυπώσει καὶ τὰ ἐπισκεπτήριά σου. Ἀφοῦ κοιμηθῇ μετὰ τὸ φαγητόν, ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ὥρας ἔχει ἐξοληψίας μετὸν καθρέπτην του. Ἐπειτα ἐξέρχεται καὶ κράζει τὸν ἀμαξῶν του τὸν ὁποῖον ἔχει διὰ κάθῃ ἐνδεχόμενον μετὸν μῆνα, ὅστις ὅμως μὴν παρατείνεται κατὰ κανόνα εἰς τριμηνίαν καὶ αὐτὴ συμποσοῦται εἰς ἑξάμηνον ὅπερ στρογγυλεῖται εἰς ἔτος. Κάνει τὸν γῦρον τῆς Ἀκροπόλεως χάριν μιᾶς πολυταλάντου δεσποινίδος, τὸν γῦρον τοῦ κήπου διὰ νὰ ἴδῃ ἄλλην, περνᾷ ἀπὸ

δύο-τρὶς συνοικίας περὶ τὰ Ἀνάκτορα, ἀνεβοκατεβαίνει δεκάκις τὴν Δενδροστοιχίαν, τὸ δημοπρατήριον αὐτὸ τῶν βλεμμάτων πρὸς ἄγρην προικὸς καὶ καταλήγει τέλος εἰς τὸ Royal. ἔνθα διὰ τῆς μαγικῆς λέξεως «Γράψε τα», — ἥτις, παρόντος κόσμου, ἀπαγγέλλεται δι' ἀδιοράτου σχεδὸν νεύματος πρὸς τὸ γκαρσόνι — κατορθώνει νὰ καταβροχθίσῃ αὐτὸς καὶ δύο-τρὶς φίλοι του τὰ ὠραιότερα γλυκίσματα, χωρὶς — τὸν ἄθλιον! — ἐν νίκελ νὰ πτερυγίσῃ τοῦ θυλακίου του.

Ἐν τούτοις, κυρίαί μου, δὲν εἶνε ἀνάξιος ὑπολήψεως. Ὁ ἄνθρωπος καταντᾷ νὰ εἶνε πανεπιστήμων. Ἐνεγράφη εἰς τὴν νομικὴν, τῷ ἀρέσει ἡ φιλολογία, καὶ σκέπτεται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ — ἐὰν δὲν γίνῃ διπλωμάτης. Σήμερον, φαντασθῆτε, θὰ ᾔτο διδάκτωρ, ἐὰν τῷ ἐπέτρεπον νὰ μελετήσῃ αἱ πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατικὴν κοινωνικὴν του σχέσεις: θὰ ᾔτο εὐφυστάτος, ἐὰν ὡς μαθητὴς τοῦ δημοτικῷ σχολείου δὲν ἔκαμνε κατάχρησιν εἰς τὴν μελέτην τῆς. . . Ἱερᾶς ἱστορίας: θὰ ᾔτο τύπος Ἀδωνιδος, ἐὰν ἡ γενναϊδωδὸς φύσις δὲν τὸν ἐπροίκιζε μετὰ μεγαλοπρεπῆ ρῖνα: θὰ ᾔτο τέλος πλούσιος, ἐὰν ὠδηγεῖτο ἐγκαίρως καμμίαν πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀπαρηγορήτου ἀνεψιοῦ εἰς τὴν ὑστάτην

FRANZ VAN LEEMPUTTEN

Χωρικόν Ἱπποδρόμιον
(Διεθνῆς Ἐκθεοὺς Ἀθηνῶν).

κατοικίαν ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος θεῖος. Ἀλλὰ βλέπετε, αὐτὸ τὸ ἔάν, τὸ ἐλεεινόν, τρία γραμμὰ εἶνε καὶ ὅμως τόσῳ τεραστίου ὄγκου. Ἀληθὲς Σινικὸν τεῖχος. Ὁ ἥρως μου εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ ἔάν καὶ ὁ πρόγονος τοῦ θά. Ἐν τούτοις, προσυλαχθῆτε, κυρίαί μου, ἀπ' αὐτοῦ. Εἶνε τὸ ἐπικινδυνωδέστερον παράσιτον· μόλις ὁσφρανθῇ γυναικεῖον μῦρον ἢ ἀκούσῃ τὸν θρόνῳ γυναικεῖας ἐσθῆτος ὡς θυμοειδὲς πάρυτα ἀνίσταται ἵππος, καὶ ὡς κύων ἐτοιμάζεται διὰ προσκόλλησιν. Ἐὼς ὅτου γίνῃ ἀκόλουθος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀρκεῖται νὰ εἶνε ἀκόλουθος τῶν. . . κυριῶν.

Ὅταν μάλιστα τὸ πρόσωπον ἢ τὸ βαλάντιο τῆς δεσποινίδος ἄγῃ Μαῖους, μεταχειρίζεται τακτικὴν, ἥτις θ' ἀπήλπιζε καὶ αὐτὸν τὸν ἀείμνηστον Ἰώβ. Τὴν ἀφελῆ τάσιν τῶν δεσποινίδων ὅπως τὸν ἔχουν ὡς ἐν ἀντικείμενον εὐχάριστον διὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα των, αὐτὸς ἐκλαμβάνει ὡς δεῖγμα ἀμέριστον θαυμασμοῦ διὰ τὸ πνεῦμα του καὶ τότε ἡ ἀνοησία λέγει διὰ τῶν χειλέων του τὸν τελευταῖον αὐτῆς λόγον. Ἐὰν δὲ τὸν ἰδῇτε κατόπιν τοιαύτης τιμῆς προσκολλήσεως, ἀλλοιμονόν σας! — Θ' ἀρχίσῃ τὴν ἀτελεύτητον καὶ σιελώδη ἐξιστόρησιν τῶν ἁθλῶν του· ἔάν μάλιστα εἶνε Ἀπόκρεω, τὸ πρᾶγμα λαμβάνει ἀπελπιστικὰς διαστάσεις. Σὰ σταματᾷ, περνᾷ τὸν βραχίονά του εἰς τὸν ἰδικὸν σας, ὅστις τίθεται εὐθὺς εἰς ἀποστρατεῖαν ἀφαιρουμένου τοῦ δικαίωματος νὰ χαιρετᾷτε καὶ. . . κάμετε ὑπομονήν.

Θὰ σὰς εἰπῇ ὅτι προχθὲς ἦτο εἰς τοῦ κυρίου Πιπέρη, χθὲς εἰς τοῦ κ. Ἀλάτη, ἀπόψε εἰς τέσσαρα σπήτια, αὔριον εἰς τρία, μεθαύριον εἰς δέκα, εἰς τῆς **madame** Λουί, εἰς τοῦ κυρίου Τάδε, εἰς τοῦ κυρίου Δεῖνα, εἰς τοῦ Α., εἰς τοῦ Β. Ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν θὰ παρατάξῃ εἰς πυκνὴν φάλαγγα. Καὶ εἰς μὲν τοῦ πρώτου εἶπε ἐκείνην τὴν εὐφυῖαν εἰς τὴν λεπτοφυεστάτην δεσποινίδα Δ. καὶ ἦτις εὐφυῖα, γνήσιον τέκνον λωποδυσίας, ἔκαμε τὸν γύρον εἰς δέκα ἀκόμη σπήτια. Εἰς τὸ σκλόνι τῆς ἄλλης ὅπου λαλεῖται κατὰ κανόνα ἡ Γαλλικὴ καὶ κατ' ἐξαίρεσιν ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ Ρ. τοῦ εἶπε κἄτι σκανδαλώδη δι' ἓνα ἀνθυποκτηνίατρον, ἡ Ἐ. τὸν ἐκύτταξε γλυκύτατα, ἡ Α. τοῦ ἔδωκε **rendez-vous**, μὲ τὴν Σ. ἔπεσεν ἐνῶ ἐχόρευε μπουστὸν — Καὶ ἐμπιστευτικῶς σὰς λέγει: Μὴ τὸ εἰπῇς εἰς κανένα. — Μπα, Θεὸς φυλάξῃ, τῷ ἀπαντᾷτε. — Ἐφίλε μου, μάθετο, ἐφίλησα τὴν Χ. Καὶ ἀναπῆλξ τὸ ὄνομα τῆς ὠραιότερας τῶν Ἀθηνῶν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι, ἐννοεῖται, μεγαλοπρεπῆ κεφαλαια μυθολογίας.

Τώρα δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ εἰπῶ τ' ὄνομά του. Ὀνομάζεται. . . Βιτζέντζος· Ἀναμπουμπούλας. Ἀλλὰ θὰ τελειώσω μὲ μίαν ἐρώτησιν:

— Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ κοινωνία μας ἔχει πολλοὺς τοιοῦτους Βιτζέντζους;

ΔΗΜ. Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ